

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 4 rozhodl samosoudkyní Mgr. Alenou Pavlíčkovou ve věci

žalobce: c) **Jan Heyduk**, narozený 1. 6. 1973
bytem Kafkova 679/34, Praha 6
zastoupený advokátem JUDr. Martinem Purkytem
sídlem náměstí 14. října 496/13, Praha 5

proti
žalovanému: **ČR – Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3
zastoupený advokátem Mgr. Miloslavem Strnadem
sídlem Jugoslávská 620/29, Praha 2

o uložení povinnosti uzavřít smlouvu o převodu pozemku

takto:

I. Nahrazuje se projev vůle žalované uzavřít s žalobcem tuto smlouvu o převodu pozemků:

Česká republika – Státní pozemkový úřad
IČO: 01312774, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, PSČ 130 00
(dále jen „převodce“),

a

Jan Heyduk, r. č. 730601/0393, bytem Kafkova 679/34, 160 00 Praha 6
(dále jen „nabyvatel“)

uzavírají podle ustanovení § 11a zák. č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahu k půdě a jinému zemědělskému majetku, v platném znění (dále jen „zákon o půdě“), tuto

smlouvu o převodu pozemků:

I.

Česká republika – Státní pozemkový úřad jako převodce spravuje tyto pozemky:

- parc. č. 2052/1, trvalý travní porost, v k. ú. Modřany, obec Praha, zapsaný na LV č. 10002, vedeném Katastrálním úřadem pro hl. m. Prahu, Katastrální pracoviště Praha.

II.

Nabyvateli vznikl nárok na bezúplatný převod pozemků z vlastnictví státu podle ustanovení § 11a zákona o půdě, který v celkové výši činí 418 364,78 Kč a jeho dosud nevypořádaná část činí částku ve výši 44 516,18 Kč, a to na základě rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha ze dne 28. 11. 2003, sp. zn. PÚ 5581/92.

III.

Na uspokojení nároku nabyvatele dle č. II této smlouvy se převádí do vlastnictví nabyvatele pozemky uvedené v č. I této smlouvy, včetně součástí, a nabyvatel je přijímá do svého vlastnictví.

převodce

nabyvatel

.....
Česká republika – Státní pozemkový úřad

.....
Jan Heyduk.

- II. Žaloba v části, v níž se žalobce domáhal toho, aby soud rozhodl, že se nahrazuje projev vůle žalované uzavřít s žalobcem smlouvu o převodu pozemků k pozemku parc. č. 1969/1, orná půda, v k. ú. Braník, obec Praha, zapsaném na LV č. 10002, vedeném Katastrálním úřadem pro hl. m. Prahu, katastrální pracoviště Praha, se zamítá.**
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 23 958 Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Martina Purkyta, advokáta.**

Odůvodnění:

- Žalobce se spolu s dalšími žalobci Evou Hanlovou a Pavlem Konvalinkou, kteří následně vzali svou žalobu zpět, domáhal uložení povinnosti žalovanému uzavřít smlouvu o převodu pozemků s odůvodněním, že je oprávněnou osobou ve smyslu § 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě“), která řádně uplatnila u Pozemkového úřadu Magistrátu hl. m. Prahy svůj restituční nárok, proto mu náleží náhrada dle § 11 a § 11a zákona o půdě. Žalobce je držitelem restitučního nároku k v minulosti odňatým pozemkům, které nebyly vydány, což plyne z pravomocného rozhodnutí Pozemkového úřadu Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 28. 11. 2003, sp. zn. PÚ 5581/92. Bylo konstatováno, že není vlastníkem nemovitostí v rozhodnutí uvedených v podílu id. 5/24 a že mu náleží náhrada dle § 11 odst. 2 a § 17 zákona o půdě, popř. náhrada dle § 16 zákona o půdě, tedy že má nárok na vydání náhradních pozemků, případně na finanční vyrovnání. Výše restitučního nároku činila v souladu s vyhláškou č. 182/1988 Sb. nejméně 2 008 150,95 Kč, přičemž na žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Sturmová.

připadalo 418 364,78 Kč. Na žalobce v době podání žaloby připadala aktuální výše neuspokojeného nároku ve výši 168 687,18 Kč. Soudy opakovaně dospěly k závěru o chybném stanovení výše žalobci náležejícího restitučního nároku ze strany žalovaného. Žalovaný nezajistil řádné ocenění restitučního nároku ve smyslu vyhlášky č. 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., zejména nezajistil ocenění nároku znaleckým posudkem a toto nezpřístupnil žalobci, pouze oznámil oprávněným osobám výši restitučního nároku, a to pro žalobce ve výši 48 400,20 Kč, což je řádově nižší hodnota, než kolik je skutečná hodnota restitučního nároku žalobce. Takto žalovaný poškodil a znevýhodnil žalobce oproti jiným oprávněným osobám. Žalobce nikdy neobdržel podklad, podle kterého mu byl restituční nárok stanoven, vyčetl však, že příslušný nevydaný pozemek PK 272/1 v k. ú. Řepy byl oceněn nižší cenou za 1 m², tj. v rozporu s vyhláškou, ačkoliv se ke dni účinnosti zákona o půdě nacházel v hl. m. Praze. Žalobce spolu s původními žalobci oslovil žalovaného dopisem ze dne 27. 3. 2014 s žádostí o přecenění restitučního nároku, na což žalovaný odpověděl dopisem ze dne 16. 5. 2014 s tím, že nehodlá nic měnit na ocenění restitučního nároku. Žalobce proto opatřil na svůj náklad znalecký posudek k ocenění restitučního nároku, který stanovil cenu dle příslušné vyhlášky na 2 008 150,95 Kč. Tento znalecký posudek žalobce a původní žalobci zaslali žalovanému, na což však ten reagoval obsahově téměř shodným dopisem, jako byl dopis předchozí. Žalobce následně vyzval žalovaného k poskytnutí náhradních pozemků, avšak výzvám nebylo vyhověno. Žalovaný postupoval při uspokojování nároků žalobce liknavě a svévolně tak, že ani po více než 24 letech není jeho nárok vypořádán. Tato doba je zjevně nepřiměřeně dlouhá a svědčí o liknavosti žalovaného sama o sobě. Obdobné závěry o liknavosti žalovaného vůči žalobci vyslovily i soudy v řízeních týkajících se jiných restituentů. Toto dlouhé prodlení žalovaného s vypořádáváním nároků žalobce je patrné též z přímého sdělení žalovaného. Pokud stát nezačal ve věci restitučních náhrad tohoto druhu adekvátně konat, je plně odpovědný za svou nečinnost a prodlení. Proto oprávněným osobám nezbyvá, než se svých zákonných práv domáhat soudní cestou. Notorická argumentace žalovaného ohledně případných absencí a povinností oprávněných osob v počtu účastí v tzv. veřejných nabídkách je zcela lichá, k čemuž se již opakovaně vyjádřily soudy s tím, že veřejné nabídky nesplňují své zákonné vlastnosti kvantity a kvality, včetně toho, že žalovaný upřednostňoval tzv. úplatné veřejné nabídky a prezentoval je jako nabídky pro oprávněné osoby. Do nabídek nejsou a nebyly zařazovány takové pozemky, jež by odpovídaly vlastnostem pozemků nevydaných tak, aby byl uspokojen zákonný nárok žalobce. Veřejné nabídky v žádném případě nemají, jak předpokládá zákon, takové kvalitativní a kvantitativní parametry, aby byla náhrada poskytnuta v co možná nejkratší době a co nejširšímu okruhu oprávněných osob, což plyne i z počtu veřejných nabídek, kdy za celý rok 2013 byla zveřejněna pouze 1 nabídka a v letech 2014 až 2017 pouze 4 veřejné nabídky. Je otázkou, zda je reálné, aby se z veřejných nabídek v uvedené struktuře a kvalitě podařilo uspokojit desítky, možná stovky dosud neuspokojených restitučních nároků. Dosavadní postup žalovaného vykazuje znaky svévole a je porušením ústavních principů rovnosti a právního státu. Žalobci nikdy nebyl nabídnut náhradní pozemek odpovídající pozemkům nevydaným, žalovaný žádné takové vhodné pozemky dosud ani neoznačil. Žalobce a původní žalobci se zúčastnili veřejných nabídek, ve kterých se pokusili získat alespoň nějakou, i když nedostatečnou, náhradu za pozemky, které jim nebyly vydány, v průběhu řízení však žalovaný zaslal žalobcům oznámení, že tento pozemek z nabídky stahuje. Žalobci a původním žalobcům se tak náhradního pozemku nedostalo. I přes aktivní přístup žalobce k vypořádání svého nároku formou účasti ve veřejných nabídkách žalobce vypořádání svého nároku nedosáhl. Žalobce v návrhu označil konkrétní

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Sturmová.

- pozemky, přičemž z veřejných evidencí zjistil, že ve vztahu k nim neexistuje právo třetích osob, které by bránilo jejich převodu do vlastnictví žalobce k uspokojení jeho nároku.
2. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že ji navrhl v plném rozsahu zamítnout, a to z následujících důvodů. Žalovaný učinil nesporným, že žalobce je oprávněnou osobou ve smyslu zákona o půdě, kdy žalovaný eviduje nárok žalobce a původních žalobců na základě rozhodnutí Pozemkového úřadu Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 28. 11. 2003, č.j. PÚ 5581/92, které nabylo právní moci dne 15. 1. 2004. Žalobci byl zaevidován restituční nárok s podílem id. 5/24, tj. v hodnotě 418 364,78 Kč. Žalovaný má za to, že není splněna základní podmínka, a to liknavý a svévolný postup žalovaného vůči žalobci. Soudní praxe dovodila, že podmínkou úspěšnosti návrhu je konkrétní projev liknavosti či svévole žalovaného vůči žalobcům. Liknavost či svévoli je možné spatřovat v takovém přístupu žalovaného, který by bezdůvodně a protizákonným postupem oddaloval možnost uspokojení restitučního nároku konkrétního restituenta v konkrétním případě. Vedle neaktivity žalovaného je další podmínkou pro vyhovění aktivní přístup žalobce. Žalobce a původní žalobci se po velmi dlouhou dobu ani nepokusili o uspokojení svých nároků zákonnou cestou, když se mohli veřejných nabídek účastnit již od roku 2004. Žalobci se účastnili veřejných nabídek v roce 2014, resp. 2015, tedy více jak 10 let od právní moci rozhodnutí. Žalobci mu proto neposkytli dostatečnou součinnost ve smyslu výše uvedené judikatury. Žalobci uplatnili nárok na přecenění restitučního nároku v roce 2014, tedy více než 10 let poté, co jim byl nárok pravomocně přiznán. V důsledku neúčasti žalobce ve veřejných nabídkách pozemků po takto dlouhou dobu nemůže být dovozována liknavost či dokonce svévolné jednání žalovaného v tomto konkrétním případě. Není možno posuzovat liknavost pouze dle doby, po kterou nebyl vypořádán restituční nárok, ale je třeba přihlédnout ke všem okolnostem případu. Žalobce naopak zcela nevysvětlil, z jakého důvodu se po dobu 10 let nesnažil svůj restituční nárok uspokojit. Rozhodná je doba až do právní moci rozhodnutí, tedy až od 15. 1. 2004. Pozemky, které má žalovaný ve správě, postupně prověřoval a prověřuje a převodu schopné pozemky pravidelně zařazuje do veřejné nabídky, a to dostatečné množství pozemků v rámci celé ČR. Tyto pozemky mají kvantitativní i kvalitativní parametry, že si žalobce může z nabízených pozemků vybrat. Oprávněné osoby mohou žádost o převod pozemků v rámci vyhlášené veřejné nabídky v kterémkoli katastrálním území ČR a není rozhodné, ve kterém kat. úz. se nacházely pozemky nevydané. Zákon o půdě zakládá pouze obecný nárok na převod jiného pozemku z vlastnictví státu, nárok nezahrnuje právo oprávněného vůči žalovanému na jejich výběr. Žalobce nedoložil a neprokázal liknavý, svévolný či diskriminační postup žalovaného, ani dostatečně neprokázal svůj aktivní přístup tak, jak je dle judikatury zapotřebí, tvrzení žalobce je omezeno pouze na obecné formulace nevztahující se ke konkrétnímu případu.
 3. K převoditelnosti konkrétních v návrhu označených pozemků žalovaný uvedl, že pozemek parc. č. 1969/1 v kat. úz. Braník nelze vydat, jelikož je dotčen pravomocně vydanými předběžnými opatřeními Obvodního soudu pro Prahu 4 nařízenými před podáním žaloby. Pozemek slouží jako městská zeleň a je veřejně přístupný jako veřejné prostranství, vydání tak brání faktická nemožnost plnění účelu zákona o půdě. O převod pozemku požádalo Hl. m. Praha žádostí ze dne 21. 11. 2013. U pozemku parc. č. 2052/1 v kat. úz. Modřany žalovaný uvedl, že jeho vydání nebrání žádná zákonná překážka. Dle ocenění je hodnota pozemku 6 809 Kč. Pozemky je nutno oceňovat dle cen platných ke dni 24. 6. 1991, ale dle stavu, jaký mají v okamžiku jejich vydání oprávněným osobám.
 4. K tomu žalobce uvedl, že ocenění pozemku parc. č. 2052/1 v k. ú. Modřany ve výši 6 809 Kč činí nesporným. Rovněž ocenění pozemku parc. č. 1969/1 v k. ú. Braník ve výši Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Sturmová.

4 418,20 Kč činí nesporným. K tomuto pozemku žalobce uvedl, že ani jedna ze žalovaných uváděných skutečností nebrání převoditelnosti pozemku. Nelze stavět rozhodnutí o předběžném opatření naroveň meritornímu rozhodnutí ve věci, usnesení o předběžném opatření je rozhodnutím dočasným a jeho vydání nepředchází úplné dokazování. Předběžné opatření nemůže jakýmkoli způsobem sistovat účinky meritorního rozhodnutí (rozsudku) ukládajícího žalovanému povinnost uzavřít s žalobcem smlouvou o převodu náhradních pozemků. Vážnoucí předběžné opatření není překážkou převodu na základě rozsudku soudu. Proto předběžné opatření zásadně nepředstavuje zákonnou překážku vydání daného pozemku jiné oprávněné osobě na základě rozsudku vydaného v jiném řízení. Nejde-li pak o pozemek (nebo jeho část) určený územním plánem nebo regulačním plánem anebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnou stavbou nebo stavbou dopravní infrastruktury nebo touto stavbou již zastavěný, není z převodu na oprávněné osoby k uspokojení restitučního nároku vyloučen, přičemž jeho plánované funkční využití vymezené v územním plánu jeho převodu nebrání. Ani v případě pozemku parc. č. 1969/1 v k. ú. Braník tak dle žalobce není dána překážka převoditelnosti.

5. Před prvním jednáním pak žalovaný doplnil, že otázka případné svévole, libovůle či liknavosti v postupu žalovaného je v každém řízení řešena zvlášť jako tzv. předběžná otázka. Není tak možné, aby soud pouze mechanicky odkázal na jiná pravomocná řízení ve věci týchž účastníků, nýbrž je třeba, aby si naplnění podmínek pro vyhovění žalobě znovu sám posoudil s ohledem na aktuální situaci. Žalobce se účastnil veřejné nabídky pouze na základě žádosti oprávněné osoby ze dne 25. 9. 2015, a to poté, co uplatnil svou žalobu u Okresního soudu v Trutnově pod sp. zn. 15 C 65/2015. V průběhu soudních sporů se ještě zúčastnil 3x veřejné nabídky na základě žádosti ze dne 26. 6. 2017. V důsledku soudních sporů došlo s účinností od 1. 8. 2017 k navýšení nároku žalobce na jím požadovanou výši. Od 1. 8. 2017 se tak mohl účastnit nabídek s navýšeným nárokem, od této doby se však veřejných nabídek nezúčastnil a pouze pokračuje v uspokojování restitučního nároku formou výjimečného postupu prostřednictvím žalob o nahrazení projevu vůle, což mu umožňuje vybírat si a usilovat o pozemky, které by žalovaný do veřejné nabídky zařadit nemohl. Přitom se od 1. 8. 2017 konalo dalších 12 kol veřejných nabídek. Nelze tak shledat dostatečně aktivní přístup žalobce pro vypořádání restitučního nároku, natož pak svévoli a liknavost na straně žalované, která ke dni rozhodování nadepsaného soudu již nemůže být dána. Sám žalobce prostřednictvím svého zástupce dne 24. 10. 2019 avizoval, že bude svůj zbývající restituční nárok uspokojovat pouze řádnou zákonnou cestou, pokud žalovaný vyhoví jeho požadavku. Tomuto požadavku žalovaný vyhověl právě i proto, aby předešel vedení dalších soudních řízení. Žalobce tak zjevně usiluje o převod konkrétních náhradních pozemků mimo veřejnou nabídku žalovaného, což je dle judikatury Nejvyššího soudu důvodem pro zamítnutí předmětné žaloby. Pozemek parc. č. 1969/1 v k.ú. Braník je nepřevoditelný, jelikož se jedná o veřejné prostranství poblíž parkovacích ploch a autobusového nádraží a byla uplatněna žádost obce, Hl. m. Prahy, ze dne 21. 11. 2013 o jeho převod dle § 7 zákona č. 503/2012 Sb. z toho důvodu, že pozemek je určen dle územního plánu v ploše zeleň městská a krajinná. Co se týče pozemku parc. č. 2052/1 v k. ú. Modřany, žalovaný uvedl, že v těsném okolí předmětného pozemku se nachází kynologické cvičiště spolku Zapni psa, z.s., přičemž nelze vyloučit, že by zde do budoucna mohl existovat zájem na rozšíření tohoto cvičiště, který by bylo možné považovat za zájem veřejný.
6. K tomu žalobce uvedl, že s tvrzením žalovaného, že ve vztahu k žalobci nejednal liknavě a svévolně, nesouhlasí, neboť tvrzení nemá oporu zejména v rámci rozhodovací praxe soudů v paralelně vedených řízeních mezi žalobcem a žalovaným, kdy rozhodnutí Nejvyššího Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Sturmová.

soudu, na něž odkazuje, jsou shodná v závěru, že hodnotící závěry nižších soudů o liknavosti a svévoli žalovaného při uspokojování restitučních nároků mj. žalobce nejsou nepřiměřené zjištěným skutkovým okolnostem. Sám žalovaný přitom poukazuje na četnou účast žalobce na veřejné nabídce, která byla soudy v paralelně vedených řízeních shledána jako dostatečná aktivita ve snaze k uspokojení restitučního nároku. I přes tuto snahu však nárok žalobce vypořádán není. Sám žalovaný uznává, že dlouhodobě lpěl na evidenci nesprávné výše restitučního nároku, a kdyby nebylo další aktivity ze strany žalobce, pravděpodobně by nebyl restituční nárok přeceněn dodnes. Pokud tedy až v závislosti na aktivitě žalobce došlo k přecenění restitučního nároku, což je výhradní odpovědností žalovaného, je takový postup jen další projevem liknavosti a svévole žalovaného. Relevanci žádosti obce jako překážky převoditelnosti náhradního pozemku je nutno zkoumat v každém jednotlivém případě, přičemž nelze v každém případě dojít k závěru, že obec zejména s ohledem na běh doby na podané žádosti nadále trvá nebo jestli je podaná žádost vůbec podána důvodně a splňuje zákonem stanovené podmínky k jejímu vyhovění. Žalovaný danou žádost nedoložil. Ohledně pozemku parc. č. 2052/1 v k. ú. Modřany neměl žalovaný žádné výhrady, nyní však poukazuje na to, že v těsné blízkosti se nachází kynologické cvičiště. Uvedená námitka se však dle vlastních slov žalovaného nevztahuje k předmětnému pozemku a veřejný zájem nemůže být s ohledem na všechny okolnosti naplněn v případě čistě soukromoprávního spolku, který nemá ani statut veřejně prospěšné korporace.

7. Na základě výzvy soudu žalobce sdělil aktuální výši restitučního nároku, když uvedl, že pozemky v k. ú. Kolovraty jsou v procesu vrácení do vlastnictví žalovaného, dále bylo žalobci plněno na základě rozsudků Okresního soudu v Trutnově, aktuální výše nároku tak činí 44 516,18 Kč.
8. Na základě výzvy soudu žalovaný doplnil, že Hl. m. Praha i nadále trvá na podané žádosti dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 503/2012 Sb. ze dne 21. 11. 2013. Ohledně pozemku parc. č. 2052/1 v k. ú. Modřany získal žalovaný vyjádření spolku Zapni psa, z. s., přičemž poukazuje na to, že pozemek je nepřístupný z veřejně přístupné cesty, vlastnická struktura okolo pozemku je složitá a není zde žádný další pro spolek využitelný pozemek ve vlastnictví státu. Pozemek je tedy k převodu nevhodný, neboť by zde měl převážit veřejný zájem na užívání předmětného pozemku nad zájmem oprávněné osoby, resp. by zde mohly nastat problémy zemědělského obhospodařování předmětného pozemku.
9. K tomu žalobce uvedl, že stanovisko členky výboru spolku je zcela irelevantní a nezakládá ani neprokazuje existenci překážky převoditelnosti pozemku na žalobce. Pouhý momentální hypotetický zájem spolku pozemek užívat nemůže představovat překážku převodu. V případě spolku jde o soukromoprávní subjekt a pouhé vymezení předmětu činnosti ve stanovách nedokládá, že by byly naplněny definiční znaky veřejné prospěšnosti. Veřejný zájem by se navíc vztahoval pouze k pozemku parc. č. 2370/3 v k. ú. Modřany a nikoli k pozemku, o jehož převod usiluje žalobce, jelikož k užívání daného pozemku spolku nespověděl ani nespověděl žádný právní titul, ani jej spolek fakticky neužívá. Složitá vlastnická struktura u sousedících pozemků je pro řízení irelevantní. Rovněž absence přístupu k pozemku není překážkou převoditelnosti. Argumentace žalovaného je ryze účelová.
10. Na jednání dne 29. 6. 2021 učinili účastníci nesporným, že aktuální výše restitučního nároku žalobce činí 44 516,18 Kč.
11. Po provedeném dokazování vzal soud za prokázaný tento skutkový stav:
12. K případné liknavosti a svévoli žalované při uspokojování restitučního nároku žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Sturmová.

13. Dne 14. 12. 1992 uplatnili Jaroslav Konvalinka, MUDr. Eva Bedřichová a Marie Konvalinková u Pozemkového úřadu v Praze nárok na vydání náhrady za pozemky parc. č. 128/1 a 128/8 v kat. úz. Řepy dle § 11 odst. 2 zákona o půdě, jelikož jde o pozemky použité MNV Řepy pro komunikaci a nelze je vydat a tyto pozemky přešly na stát smlouvou o darování uzavřenou dárce v tísní. Dále uplatnili nárok na vydání části pozemku parc. č. 135/1 v kat. úz. Řepy a náhrady za zbývající část pozemku dle § 11 odst. 2 zákona o půdě, jelikož tyto pozemky přešly na stát bez právního důvodu, vynuceně (zjištěno z *uplatnění nároku Jaroslavem Konvalinkou, MUDr. Evou Bedřichovou a Marií Konvalinkovou ze dne 14. 12. 1992 na pozemky parc. č. 128/1 a 128/8 – pole v k.ú. Řepy, a pozemek parc. č. 135/1*). Rozhodnutím ze dne 28. 11. 2003, čj. PÚ 5581/92, rozhodl Pozemkový úřad Praha tak, že oprávněné osoby, kterými jsou dle § 4 odst. 2 písm. c) zákona MUDr. Eva Bedřichová a dědici ze zákona po zemřelých oprávněných osobách Jaroslavu Konvalinkovi a Marii Konvalinkové – Věra Heyduková, Pavel Konvalinka, Věra Handlová, Michal Vlach a Josef Sklenář, nejsou vlastníky pozemků dle pozemkového katastru části parc. č. 270, celé parc. č. 271, celé parc. č. 272/1, části parc. č. 135/1, celé parc. č. 128/1 a celé parc. č. 128/8, zapsaných na LV č. 326, 437 a 882 pro kat. ú. Řepy, obec Praha, přičemž dospěl k závěru, že tyto pozemky nelze oprávněným osob a jejich dědicům vydat, neboť byly po přechodu na Československý stát zastavěny, a to sídlištěm Řepy a areálem Zkušebny, přičemž uzavřel, že oprávněné osoby a jejich dědicům přísluší náhrada dle § 11 odst. 2 a § 17 zákona, popř. náhrada dle § 16 daného zákona (*zjištěno z rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Praha dne 28. 11. 2003, čj. PÚ 5581/92*). Dopisem ze dne 27. 3. 2014 požádal zástupce žalobce jménem původních žalobců o přecenění výše restitučního nároku u pozemku parc. č. 272/1, který byl oceněn na 154 420 Kč, tedy celý nevydaný pozemek byl oceněn ve výši 20 Kč/m², ačkoliv by správně měla být stanovena sazba dle administrativní příslušnosti předmětného pozemku k hlavnímu městu Praze. Dále odkázal na rozsudky vyšších soudů, které již ve věcech původních žalobců nebo věcech obdobných rozhodly v tomto smyslu. Rovněž požádal o přecenění u ostatních pozemků, které byly oceněny jako pozemky neurčené k zástavbě, ačkoliv na nich byla plánovaná výstavba realizována. Proto požádal o zaevidování nové výše restitučního nároku (*zjištěno z dopisu ze dne 27. 3. 2014 od zástupce žalobce a původních žalobců*). Na to žalovaný dopisem ze dne 16. 5. 2014 sdělil, že náhrada byla dle obecných zásad, dle nichž žalovaný postupuje, a dle ustálené soudní judikatury stanovena správně, a pokud oprávněné osoby nesouhlasí, mohou se obrátit na soud (*zjištěno z dopisu Státního pozemkového úřadu ze dne 16. 5. 2014*). Znaleckým posudkem znalce Ing. Jaroslava Záluského č. 3398-016-2014 ze dne 8. 6. 2014 byla cena nevydaných pozemků stanovena dle vyhlášky č. 182/1988 Sb. ve výši 2 008 150,95 Kč (*zjištěno ze znaleckého posudku Ing. Jaroslava Záluského ze dne 8. 6. 2014*). Dopisem ze dne 16. 6. 2014 se zástupce původních žalobců opět obrátil na žalovaného s tím, že žalovaný neprovedl ocenění restitučních nároků původní žalobců dle závazných soudních rozhodnutí a nezajistil ocenění restitučního nároku znaleckým posudkem, což považují původní žalobci za svévolný a liknavý přístup k vypořádání jejich nároku dle zákona o půdě. Vyzval proto žalovaného k zaražení pozemků kvalitativně a kvantitativně odpovídajících výši restitučního nároku žalobců do veřejné nabídky, kdy nárok činí nejméně částku 2 008 150,95 Kč. K dopisu byla přiložena znaleckého posudku ze dne 8. 6. 2014 (*zjištěno z dopisu zástupce původních žalobců a žalobce ze dne 16. 6. 2014*). Na to žalovaný uvedl dopisem ze dne 10. 7. 2014, že náhrada byla dle obecných zásad, dle nichž žalovaný postupuje, a dle ustálené soudní judikatury stanovena správně a zasláný žádost neobsahovala žádné nové relevantní doklady, proto nebude žalovaný oprávněn změnit výši restitučního nároku dle zasláného znaleckého posudku, pokud oprávněné osoby nesouhlasí, mohou se obrátit na soud (*zjištěno z dopisu Státního pozemkového úřadu ze dne 10. 7. 2014*). Na to zástupce žalobců

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Sturmová.

reagoval dopisem ze dne 27. 8. 2014 tak, že zopakoval své vyjádření ze dne 16. 6. 2014 vzhledem k tomu, že žalovaný odmítl přecenit restituční nárok, a požádal o navýšení počtu vyhlašovaných veřejných nabídek dle zákona o půdě, když počet současných veřejných nabídek během roku nemůže naplňovat požadavky kladené právními předpisy a konstantní judikaturou Nejvyššího soudu ČR (*zjištěno z dopisu zástupce žalobců ze dne 27. 8. 2014*). K žádosti o poskytnutí náhradních pozemků žalovaný dopisem ze dne 11. 9. 2014 uvedl, že oprávněné osoby mohou získat náhradní pozemky z veřejné nabídky pozemků určených k převodu dle § 12 zákona č. 503/2012 Sb. nebo dle § 11a zákona o půdě, kde mají přednostní právo, v roce 2014 byly schváleny čtyři termíny (*zjištěno z dopisu Státního pozemkového úřadu ze dne 11. 9. 2014*). K žádosti o informace zástupce žalobců pak žalovaný přípisem ze dne 13. 11. 2014 sdělil, že eviduje od r. 2011 celkem 110 žádostí o přecenění, u případů 422 rozhodnutí a tím 839 oprávněných osob došlo v důsledku přecenění k navýšení restitučního nároku. Průměrná délka od uplatnění nároku do úplného vypořádání nároku oprávněné osoby na náhradu činí 120,14 měsíce, tedy 10,01 let, průměrná délka období od právní moci rozhodnutí do úplného vypořádání nároku činí 71,05 měsíce, tedy 5,92 let (*zjištěno z odpovědi Státního pozemkového úřadu na žádost o informace ze dne 13. 11. 2014*). Dne 22. 9. 2014 požádal původní žalobce Pavle Konvalinka o převod náhradního pozemku, a to pozemku parc. č. 2574/73 v kat. úz. Kyje, obec Praha (*zjištěno ze žádosti Pavla Konvalinky ze dne 22. 9. 2014*), dopisem ze dne 28. 11. 2014 mu však bylo žalovaným sděleno, že ke dni 8. 9. 2014 bylo provedeno tzv. stažení pozemku z veřejné nabídky pro oprávněné osoby dle zákona o půdě z důvodu nařízeného předběžného opatření (*zjištěno z dopisu Státního pozemkového úřadu k pozemku parc. č. 2574/73 ze dne 28. 11. 2014*). Dne 7. 10. 2014 požádala původní žalobkyně Eva Hanlová o převod náhradního pozemku, a to pozemku parc. č. 2574/74 v kat. úz. Kyje, obec Praha (*zjištěno ze žádosti Evy Hanlové ze dne 7. 10. 2014*), dopisem ze dne 28. 11. 2014 jí však bylo žalovaným sděleno, že ke dni 8. 9. 2014 bylo provedeno tzv. stažení pozemku z veřejné nabídky pro oprávněné osoby dle zákona o půdě z důvodu nařízeného předběžného opatření (*zjištěno z dopisu Státního pozemkového úřadu k pozemku parc. č. 2574/74 ze dne 28. 11. 2014*). Žalobce podal žádosti do veřejných nabídek pozemků dne 25. 9. 2015 a 3x dne 26. 6. 2017, a to na pozemek v k.ú. Radotín, obec Praha, a tři pozemky v k.ú. Černý Důl, okr. Trutnov, nebyl však ani jednou úspěšný (*zjištěno z tabulky žádosti klientů do veřejných nabídek pozemků a přehled úspěšnosti podaných žádostí – stav ke 4. 1. 2021*). Dopisem ze dne 24. 10. 2019 vyzval zástupce žalobce zástupce žalované k provedení právní analýzy restitučního případu a nepodání odvolání do rozsudku ze dne 23. 10. 2019 čj. 15 C 64/2015 u OS Trutnově, když v rámci tohoto zástupce žalobce uvedl, že v případě kladného vyřízení této žádosti pak žalobce zvažuje, že se vypořádání zbylé části restitučního nároku ve výši 45 183,70 Kč již nebude domáhat soudní cestou, ale jinou formou v souladu s platnou legislativou, přičemž je dále připraven se v případě nepodání odvolání proti rozsudku ze strany Státního pozemkového úřadu vzdát nároku na náhradu nákladů řízení ve výši 86 958 Kč, a proto apeluje a vyzývá Státní pozemkový úřad k provedení právní analýzy restitučního případu a nepodání odvolání proti předmětnému rozsudku (*zjištěno z výzvy zástupce žalobce pro zástupce žalovaného ze dne 24. 10. 2019*). Na to zástupce žalovaného reagoval dopisem ze dne 11. 11. 2019 tak, že se s žalovaným zabývali předmětnou žádostí, když právní analýze dospěli k závěru, že i s ohledem na žalobcem avizovaný příslib vypořádání zbytku restitučního nároku standardní zákonnou cestou a prominutí úhrady nákladů řízení, odvolání nebude podáváno a rozhodnutí tak nabude právní moci, přičemž dospěli k závěru, že nárok žalobce je dostatečný, spornou je toliko otázka, zda lze vypořádat formou o nahrazení projevu vůli či cestou veřejných nabídek, k nimž se žalobce nadále hlásí, a proto není důvod o tomto vést další soudní spory (*zjištěno z reakce zástupce žalované ze dne 11. 11. 2019*). Zástupce žalobců

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Sturmová.

kontaktoval v srpnu 2020 zástupce žalované ve věci dosud neukončených řízení vedených u OS Praha 6, OS Praha 4, a rovněž s ohledem na rozhodnutí MS v Praha a požádal o osobní jednání za účelem komplexního projednání restitučních nároků, přičemž uvedl, že žalobci by byli rádi za smírné vyřešení všech restitučních nároků a zvažují, že se vypořádání zbylé části nároku již nebudou domáhat soudní cestou. V září 2020 zástupce žalobce uvedl, že v návaznosti na uskutečněná jednání si dovoluje informovat o zahájení vkladového řízení, jehož předmětem je převod vlastnického právo k pozemkům parc. č. 1230/7, 1233/43 v k.ú. Kolovraty do dispozice žalobců, k čemuž přistoupili v zájmu hospodárnosti procesu vypořádání nároků dle zákona o půdě, jakož i ve snaze o eliminaci příp. soudních sporů o provedení vkladu, bude zároveň možné naplnit závěry rozhodnutí MS v Praha sp. zn. 69 Co 125/2019 (*zjištěno z e-mailové komunikace mezi zástupcem žalobce a zástupcem žalované ze dne 28. 8. 2020, 31. 8. 2020, 1. 9. 2020, 22. 9.2020*).

14. Okresní soud v Trutnově v rozsudku ze dne 22. 1. 2016, č.j. 15 C 64/2015-266, vyhověl žalobě žalobce na nahrazení projevu vůle žalovaného uzavřít s žalobcem smlouvu o převodu pozemků, přičemž dospěl po provedeném dokazování mj. k závěru, že žalovaný vyčíslil nárok žalobce nesprávně, na což upozornil až dědic oprávněné osoby, tj. žalobce, je tedy vinou žalovaného, že žalobce ani jeho předchůdce nemohl být účasten bez dalšího veřejných nabídek. Jinak by soud nemohl dospět k závěru o liknavosti, jelikož žalobce ani jeho matka se veřejných nabídek neúčastnili. Žalobce zjistil špatné ocenění až v roce 2014, kdy již bylo obecně známo, že nabídka náhradních pozemků nemá takové kvalitativní ani kvantitativní parametry, aby byla náhrada poskytnuta v co možná nejkratší době co možná nejširšímu okruhu oprávněných osob (*zjištěno z rozsudku Okresního soudu v Trutnově ze dne 22. 1. 2016, č.j. 15 C 64/2015-266*). K odvolání Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 16. 5. 2016, č.j. 24 Co 115/2016-493, rozsudek v podstatné části potvrdil, přičemž konstatoval, že liknavost žalovaného vyplývá nejen z dlouhodobosti prodlení při vyřizování restitučního nároku, ale též ze setrvalého postoje žalovaného, jenž vzdor závěrům ustálené judikatury Nejvyššího soudu v Ústavního soudu trvá na zjevně nesprávném ocenění žalobcova restitučního nároku. Nehledě na omezenou nabídku pozemků určených k převodu, postrádající patřičné kvalitativní parametry, jakož i upřednostňování převodu půdy dle zákona č. 95/1999 Sb., neshledal jako případné námitky žalovaného kritizující neúčast žalobce v nabídkovém řízení, přičemž připomněl i žádost žalobce o převod náhradního zemědělského pozemku adresovanou žalovanému dne 22. 9. 2015 (*zjištěno z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 5. 2016, č.j. 24 Co 115/2016-493*). Obvodní soud pro Prahu 9 v rozsudku ze dne 10. 6. 2016, č.j. 10 C 150/2015-103, vyhověl žalobě žalobce a původních žalobců na nahrazení projevu vůle žalovaného uzavřít s žalobcem smlouvu o převodu náhradních pozemků, přičemž uzavřel, že restituční nárok byl uplatněn v roce 1992, rozhodnuto o něm bylo až v roce 2003, žalobci u žalovaného nárok na vydání náhradních pozemků uplatnili, což žalovaný zaregistroval a tento ocenil, žalobci se domáhali vydání náhradních pozemků, zajímali se i o veřejné nabídky, i přes to však nebyl jejich nárok dodnes uspokojen zcela. Soud konstatoval, že žalovaný postupuje liknavě, svévolně, popř. diskriminačně jednak tím, že struktura jeho veřejných nabídek nemá takové kvalitativní a kvantitativní parametry, aby mohla být náhrada poskytnuta v co nejkratší době a co nejširšímu okruhu oprávněných osob, jednak tím, že neuznává správnou výši restitučních nároků oprávněných osob. Z důvodu ocenění nevydaných pozemků jako zemědělské půdy se dopustil žalovaný diskriminace a svévole vůči žalobcům, neboť s takto oceněným nárokem nemohly dosáhnout rovnocenné náhrady (*zjištěno z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 10. 6. 2016, č.j. 10 C 150/2015-103*). Městský soud v Praze rozsudkem ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Sturmová.

17. 2. 2017, č.j. 13 Co 417/2016-146, rozsudek soudu I. stupně potvrdil, když odkázal na podrobné mapování veřejných nabídek žalovaného od r. 2006 a konstatoval, že bylo násobně více nabídek nabídnuto k prodeji dle zákona č. 95/1999 Sb. Žalovaný tak dlouhodobě neplní svou povinnost nabízet dostatečné množství vhodných náhradních pozemků, v čemž lze spatřovat rysy liknavosti, a to i k žalobcům (*zjištěno z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2017, č.j. 13 Co 417/2016-146*). Obvodní soud pro Prahu 10 rozsudkem ze dne 26. 11. 2018, č.j. 9 C 151/2018-223, vyhověl žalobě žalobce a původních žalobců na nahrazení projevu vůle, přičemž v rozsudku odkázal na odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2017, č.j. 13 Co 417/2016-146, co se týče závěrů o liknavém a svévolném postupu žalovaného, rovněž na základě dokazování dospěl k tomu, že žalobce a původní žalobci o vydání náhradních pozemků včetně přecenění restitučního nároku žádali, náhradní pozemek v kat. úz. Řepy pak byl nabízen žalovanou pouze 1x, soud se proto ztotožnil se závěry předchozích rozsudků o liknavosti a svévoli žalované, na něž odkázal (*zjištěno z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 26. 11. 2018, č.j. 9 C 151/2018-223*). Tento rozsudek následně Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 8. 2019, č.j. 69 C 125/2019-391, potvrdil, když potvrdil závěry soudu I. stupně ohledně liknavosti a svévole žalovaného (*zjištěno z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2019, č.j. 69 C 125/2019-391*). Potvrzující rozsudek Městského soudu v Praze následně Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 26. 2. 2020, č.j. 28 Cdo 316/2020-521, zrušil a vrátil věci Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení, přičemž konstatoval, že hodnotící závěry soudů nižších stupňů o liknavosti žalovaného při uspokojování restitučních nároků žalobce a původních žalobců není v posuzovaném případě nepřiměřený zjištěným skutkovým okolnostem věci, jestliže totiž i přes aktivní postup žalobců do současné doby nedošlo k uspokojení části jejich restitučních nároků, následkem čehož se žalovaný ocitl v mnohaletém prodlení, odvolací soud správně dovedl, že následně liknavého a svévolného postupu Fondu a žalovaného nebylo možné po žalobcích spravedlivě požadovat další účast ve veřejných nabídkách (*zjištěno z rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 2. 2020, č.j. 28 Cdo 316/2020-521*). Městský soud v Praze po zrušení Nejvyšším soudem ČR rozsudkem ze dne 24. 7. 2020, č.j. 69 Co 125/2019-627, rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že žalobu zamítl, přičemž se však vyjádřil i k otázce liknavého a svévolného postupu žalované, kdy uvedl, že z posuzované věci vyplynulo, že soud I. stupně provedl obsáhlé dokazování a hodnotící závěr soudů nižších stupňů o liknavosti žalovaného, jakožto organizační složky státu při uspokojování restitučních nároků žalobců, nebyl v posuzovaném případě nepřiměřený zjištěným skutkovým okolnostem věci; rovněž se odvolací soud zabýval uplynutím promlčecí lhůty žalované k vyřízení žádosti vedlejšího účastníka, kdy uvedl, že nejde bez dalšího dovést, že by žádost obce neměla či nemohla představovat překážku převodu daných pozemků, v daném případě odvolací soud přihlédl k tomu, že dané pozemky jsou územním plánem vedeny jako zeleň městská a krajina a dle vyjádření odboru výstavby příslušné městské části jde o pozemky nezastavitelné a určené i do budoucna k využití jako městská zeleň. I pokud by pozemky v tomto řízení byly převedeny na žalobce, nemohli by žalobci plně realizovat své vlastnické právo k těmto pozemkům (*zjištěno z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2020, č.j. 69 Co 125/2019-627*).
15. Obdobně se vyjádřil k posouzení liknavosti a svévole žalovaného ve vztahu k žalobci a původním žalobcům rovněž Okresní soud v Trutnově v rozsudcích ze dne 16. 5. 2018, č.j. 15 C 64/2015-708 a ze dne 23. 10. 2019, č.j. 15 C 64/2015-976 (*zjištěno z rozsudku Okresního soudu v Trutnově ze dne 16. 5. 2018 č.j. 15 C 64/2015 – 708 a rozsudku Okresního soudu v Trutnově ze dne 23. 10. 2019 č.j. 15 C 64/2015 – 976*) a Nejvyšší soud ČR v usnesení ze dne 6. 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Sturmová.

2019, č.j. 28 Cdo 4650/2018-347 (*zjištěno z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 3. 2019 čj. 28 Cdo 4650/2018-347*) a v usnesení ze dne 16. 5. 2019, č.j. 28 Cdo 887/2019-1180 (*zjištěno z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 5. 2019 čj. 28 Cdo 887/2019-1180*). V rozsudku ze dne 2. 6. 2020, č.j. 28 Cdo 1191/2020-682, pak Nejvyšší soud ČR ve věci odlišných účastníků konstatoval, že na závěru o liknavém a svévolném postupu žalovaného nemůže nic změnit ani to, že s mnohaletým prodlením nakonec sám restituční nároky přecenil (*zjištěno z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 2. 6. 2020 čj. 28 Cdo 1191/2020-682*).

16. K převoditelnosti náhradních pozemků

17. Pozemek parc. č. 1969/1 v kat. úz. Braník, obec Praha, je evidován jako orná půda, je ve vlastnictví České republiky a příslušnost hospodaření k němu má Státní pozemkový úřad. Pozemek je dotčen nařízeným předběžným opatřením vydaném v řízení před jiným soudem pod sp. zn. 42 C 330/2016 (*zjištěno z výpisu z KN – informace o pozemku parc.č. 1969/1 v kat. ú. Braník ke dni 16. 4. 2018 a ke dni 12. 7. 2018*). Pozemek parc. č. 2052/1 v kat. úz. Modřany, obec Praha, je evidován jako trvalý travní porost, je ve vlastnictví České republiky a příslušnost hospodaření k němu má Státní pozemkový úřad. Pozemek je zatížen věcným břemenem zřizování a provozování vedení (*zjištěno z výpisu z KN – informace o pozemku parc. č. 2052/1 v kat. úz. Braník ke dni 16. 4. 2018*).

18. Dopisem ze dne 21. 11. 2013 požádalo Hlavní město Praha žalovanou o bezúplatný převod pozemku parc. č. 1969/1 v kat. úz. Braník dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 503/2012 Sb. (*zjištěno z žádosti Hlavního města Prahy o bezúplatný převod pozemku parc. č. 1969/1 ze dne 21. 11. 2013*), což odůvodnilo tím, že pozemek není určen k zastavění, ale nachází se v zastavěném území, a je určen vydaným územním plánem nebo regulačním plánem k realizaci zeleně (*zjištěno z přílohy č. 62 k žádosti obce a přílohy č. 85 k žádosti obce*). Hlavní město Praha i nadále na své žádosti o převod trvá (*zjištěno ze sdělení Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 8. 4. 2021*). Daný pozemek má trojúhelníkový tvar a je součástí areálu autobusového nádraží Praha – Braník, na převážně části je travnatá plocha sloužící jako zeleň, rovněž se na pozemku nachází sloup vrchního vedení a v jižní části stál v listopadu 2008 výdejní automat jízdenek MHD a zbytky základů po drobné stavbě, zřejmě autobusové zastávce (*zjištěno z popisu pozemku ze dne 20. 11. 2008 vč. příslušné fotodokumentace a ortofotomapy pozemku parc. č. 1969/1 v kat. úz. Braník*). Žalovaný dosud pozemek nepřevodil z důvodu nedořešených soudních sporů (*zjištěno ze sdělení k platnosti žádosti o bezúplatný převod pozemku v kat. úz. Braník*), eviduje u daného pozemku kromě této věci ještě soudní spory u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 42 C 330/2016, sp. zn. 44 C 223/2014, sp. zn. 16 C 30/2017 a sp. zn. 21 C 163/2018 (*zjištěno z přehledu zpracovaného krajským pozemkovým úřadem k soudnímu řízení ze dne 12. 7. 2018*). Částečným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4, č.j. 42 C 330/2016-399, bylo rozhodnuto o žalobě paní Jindřišky Mrkvičkové tak, že se nahrazuje projev vůle žalované uzavřít s ní smlouvu o bezúplatném převodu pozemků mj. i ve vztahu k pozemku parc. č. 1969/1 v kat. úz. Braník (*zjištěno z prvních dvou stran rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 4. 2. 2020, č.j. 42 C 330/2016-399*), k odvolání žalovaného a vedlejšího účastníka však Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 3. 2021, č.j. 28 Co 1/2021-570, rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že jej zamítl, když u pozemku parc. č. 1969/1 v k. ú. Braník vyšel z toho, že hlavní město Praha podalo k žalovanému dne 21. 11. 2013 žádost o bezúplatný převod pozemku, přičemž tato je překážkou vydání pozemku na restituční nárok, jedná se o pozemek v zastavěném území obce, je jako zahrada oplocen a tvoří funkční celek s bytovým domem. Dále se vyjádřil k promlčení nároku obce na převod pozemku (*zjištěno z rozsudku Městského soudu ze dne 31. 3. 2021 č.j. 28 Co 1/2021 – 570, který nabyl právní moc dne 7. 5. 2021*).

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Sturmová.

19. U pozemku parc. č. 2052/1 žalovaný neeviduje kromě této věci žádné další soudní spory nebo jiné překážky, pouze věcné břemeno vyplývající z katastru nemovitostí (*zjištěno z přehledu zpracovaného krajským pozemkovým úřadem k soudnímu řízení ze dne 12. 7. 2018*), je určen k využití pro louky a pastviny (*zjištěno ze znaleckého posudku Ing. Zdeňka Tomíčka č. 10230-230-2018 ze dne 2. 5. 2018*). V sousedství pozemku se nachází kynologické cvičiště spolku Zapni psa, z. s. (*zjištěno ze snímku okolí pozemku parc. č. 2052/1 v kat. úz. Modřany, kynologické cvičiště Zapni psa, z. s., z portálu Mapy.cz*), který si pronajímá bezprostředně navazující pozemek parc. č. 2370/3 a o pozemek parc. č. 2052/1 by měl zájem zejména kvůli finanční stránce věci, kdy platí na současném pozemku vysoký nájem, který se neustále zvyšuje, a z důvodu možnosti budoucího rozšíření areálu cvičiště, když toto lze s ohledem na vlastnické vztahy realizovat v podstatě pouze na předmětném pozemku (*zjištěno ze sdělení spolku Zapni psa, z. s. ze dne 14. 4. 2021*). Spolek je registrován u Městského soudu v Praze, kdy účelem, je sdružování osob za účelem provádění zájmové činnosti v oblasti kynologie (*zjištěno z výpisu ze spolkového rejstříku ke dni 14. 4. 2021 na spolek Zapni psa, z. s.*), předmět činnosti spolek označuje ve stanovách jako zájmovou a veřejně prospěšnou (*zjištěno ze stanov spolku Zapni psa, z. s.*). Pozemek parc. č. 2052/1 je obklopen dalšími pozemky, u nichž je více různých vlastníků (*zjištěno z ortofotomapy a informací o pozemcích z katastru nemovitostí – parc. č. 2370/1, 2370/3, 2368/1, 2369/1 a 2051/5 v k. ú. Modřany*), žalovaný však ve svých veřejných nabídkách nabízí i pozemky bez zajištění přístupové cesty (*zjištěno z nabídky Pozemkového úřadu v oblasti Desná I – Jablonec nad Nisou ze dne 9. 9. 2019 a ortofotomapy pozemků ke dni 26. 11. 2019*).
20. Cena pozemku parc. č. 2052/1 v kat. úz. Modřany dle stavu ke dni 9. 4. 2018 a dle vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. činila 6 809 Kč (*zjištěno ze znaleckého posudku Ing. Zdeňka Tomíčka č. 10230-230-2018 ze dne 2. 5. 2018*). Cena pozemku parc. č. 1969/1 v kat. úz. Braník dle stavu ke dni 21. 7. 2018 a dle vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. činila 4 418,20 Kč (*zjištěno ze znaleckého posudku Ing. Zdeňka Bureše č. 720-150/2018 ze dne 28. 7. 2018*).
21. Skutková zjištění soud opřel o shora uvedené důkazy, o jejichž pravosti a pravdivosti neměl pochybností. Soud provedl dokazování dalšími listinnými důkazy, zejména pak výpisem událostí z portálu infoSoud ze dne 10. 3. 2021 ve věci 42 C 330/2016 a výpisem událostí ke sp. zn. 28 Co 1/2021, přehledy nároků žalobce a původních žalobců z minulých období, informací o pozemku v kat. úz. Kolovraty a informací o řízení V-79658/2020, avšak tyto důkazy soud nehodnotí, neboť nejsou podstatné pro rozhodnutí v tomto sporu, jelikož k věci 42 C 330/2016 soud provedl dokazování samotným rozsudkem odvolacího soudu, nepovažoval tedy informace o řízení tomuto předcházející za podstatné, rovněž přehledy nároků žalobce z minulosti nebyly rozhodné, jelikož výši současného restitučního nároku učinili žalobce a žalovaný nesporným, informace o pozemku v kat. úz. Kolovraty a vkladovém řízení se bezprostředně netýká tohoto sporu a s ohledem na nespornost výše restitučního nároku není rozhodný.
22. Další důkazy soud neprováděl, neboť dospěl k závěru, že z uvedených důkazů získal dostatek skutkových zjištění, na jejichž základě mohl ve věci spolehlivě rozhodnout. Provedené důkazy soud zhodnotil z hlediska jejich pravosti a vypovídací hodnoty a posoudil je jednotlivě i ve vzájemné souvislosti dle § 132 o.s.ř. tak, aby mohl zjistit skutečný skutkový stav.
23. Na základě zjištěných skutečností dospěl soud k následujícímu závěru o skutkovém stavu ve věci samé:

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Sturmová.

24. Dne 14. 12. 1992 uplatnili Jaroslav Konvalinka, MUDr. Eva Bedřichová a Marie Konvalinková u Pozemkového úřadu v Praze nárok na vydání náhrady za pozemky dle § 11 odst. 2 zákona o půdě a nárok na vydání části pozemků, až rozhodnutím ze dne 28. 11. 2003, čj. PÚ 5581/92, pak Pozemkový úřad Praha rozhodl, že oprávněné osoby nejsou vlastníky příslušných pozemků vzniklých dle pozemkového katastru části parc. č. 270, celé parc. č. 271, celé parc. č. 272/1, části parc. č. 135/1, celé parc. č. 128/1 a celé parc. č. 128/8, zapsaných na LV č. 326, 437 a 882 pro kat. ú. Řepy, obec Praha, přičemž uzavřel, že oprávněné osobě a jejich dědicům přísluší náhrada dle § 11 odst. 2 a § 17 zákona, popř. náhrada dle § 16 daného zákona. V březnu 2014 požádal zástupce žalobce o přecenění výše restitučního nároku s ohledem na chybné stanovení sazby pro ocenění, ačkoliv následně předložil žalovanému posudek ohodnocující dané pozemky na vyšší hodnotu, konkrétně 2 008 150,95 Kč, žalovaný přecenění opakovaně odmítl. Původní žalobci požádali již v roce 2014 o převod náhradního pozemku, ke dni 8. 9. 2014 však bylo provedeno tzv. stažení pozemku z veřejné nabídky. Žalobce podal žádosti do veřejných nabídek pozemků ještě dne 25. 9. 2015 a 3x dne 26. 6. 2017, nebyl však ani jednou úspěšný. V roce 2019 žalobce avizoval žalovanému, že zvažuje, že se vypořádání zbylé části restitučního nároku již nebude domáhat soudní cestou, ale jinou formou v souladu s platnou legislativou., toto zopakoval v srpnu 2020. Obecné soudy opakovaně dospěly k závěru o liknavém a svévolném postupu žalovaného v uspokojování restitučního nároku žalobce.
25. Pozemek parc. č. 1969/1 v kat. úz. Braník je dotčen nařízeným předběžným opatřením vydaným v jiném řízení. Dopisem ze dne 21. 11. 2013 požádalo Hlavní město Praha žalovanou o bezúplatný převod pozemku dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 503/2012 Sb., na své žádosti i nadále trvá. Pozemek parc. č. 2052/1 v kat. úz. Modřany, obec Praha, je zatížen pouze věcným břemenem zřizování a provozování vedení. V sousedství pozemku se nachází kynologické cvičiště spolku Zapni psa, z. s., který si pronajímá bezprostředně navazující pozemek parc. č. 2370/3 a o pozemek parc. č. 2052/1 by měl zájem zejména kvůli finanční stránce věci a z důvodu možnosti budoucího rozšíření areálu cvičiště. Cena pozemku parc. č. 2052/1 v kat. úz. Modřany dle stavu ke dni 9. 4. 2018 a dle vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. činila 6 809 Kč.
26. Soud po důkladném prostudování provedených důkazů posoudil věc po právní stránce následovně:
27. Dle § 11a odst. 1 zákona o půdě oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním nebo převodem práva podle § 13 odst. 8 písm. b), se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby.
28. Mezi účastníky je nesporné, že žalobce je oprávněnou osobou ve smyslu § 4 zákona o půdě, které přísluší náhrada dle § 11a zákona o půdě, pokud nejsou odňaté pozemky vydány.
29. Soud se tedy nejprve zabýval tím, zda jsou naplněny podmínky pro to, aby se žalobce mohl domáhat převodu náhradního pozemku prostřednictvím soudního rozhodnutí.
30. Judikatura vyšších soudů dovodila, že v případě liknavého, svévolného či diskriminujícího postupu žalovaného může oprávněná osoba nárok uplatnit u soudu žalobou na vydání konkrétního vhodného pozemku, aniž by důvodnost takové žaloby bylo lze vázat na podmínku jeho zahrnutí do veřejné nabídky, a že takový postup (jenž je výrazem zásady

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Sturmová.

vigilantibus iura scripta sunt) nelze vůči ostatním oprávněným osobám pokládat za diskriminující (k tomu srov. především rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009, uveřejněný pod č. 62/2010 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, a další judikaturu na něj navazující, rovněž srov. zejm. náleze ze dne 4. 3. 2004, sp. zn. III. ÚS 495/02, uveřejněný pod č. 33/2004 Sbírký nálezu a usnesení Ústavního soudu, náleze ze dne 30. 10. 2007, sp. zn. III. ÚS 495/05, uveřejněný pod č. 174/2007 Sbírký nálezu a usnesení Ústavního soudu, či náleze pléna Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 6/05, uveřejněný pod č. 531/2005 Sb.). V souladu s daným názorem se pak soud zabýval tím, zda na straně žalovaného došlo ve vztahu k žalobci k liknavému, svévolnému či diskriminujícímu postupu.

31. K liknavosti a svévoli žalované při uspokojování restitučního nároku žalobce
32. Na základě provedeného řízení soud dospěl k závěru, že tomu tak skutečně bylo. Přitom vycházel jednak z provedeného dokazování, jednak ze závěrů obecných soudů, které opakovaně v případě žalobce a původních žalobců uzavřely, že k liknavému, svévolnému a dokonce diskriminačnímu postupu žalovaného vůči žalobci došlo (viz provedené dokazování). Právní předchůdci žalobce se svého nároku domáhali od r. 1992, rozhodnutí Pozemkového úřadu však bylo vydáno až na konci roku 2003, tedy po více jak 10 letech od zahájení řízení. Již to nasvědčuje tomu, že žalovaný postupoval při vypořádání restitučního nároku přinejmenším liknavě. V případě žalobce však tato liknavost a svévole žalovaného je naplněna zejména z těch důvodů, že žalobce a původní žalobci se nemohli domoci uspokojení svých nároků předpokládaným způsobem, tj. prostřednictvím veřejné nabídky pozemků, když účast jim byla v podstatě téměř znemožněna nesprávným oceněním nevydaných pozemků ze strany žalovaného nebo jeho právních předchůdců. Ačkoliv žalobce a původní žalobci žádali o přecenění restitučního nároku, žalovaný k tomu i přes doručení znaleckého posudku, který si nechali žalobce a původní žalobci zpracovat, nepřistoupil a učinil tak až v srpnu 2017, tedy téměř tři roky poté, kdy ho o toto žalobce a původní žalobci žádali. Již takový postup svědčí o liknavém a svévolném postupu žalovaného, z pohledu žalobce se pak rovněž jedná o postup diskriminační ve vztahu k ostatním oprávněným osobám, kterým byl restituční nárok oceněn řádně a mohli tak dojít k jeho uspokojení, po žalobci pak nebylo možné spravedlivě požadovat účast ve veřejných nabídkách. V tomto soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne ze dne 26. 2. 2020, č.j. 28 Cdo 316/2020-521, v němž tento konstatoval, že „jako přinejmenším liknavý (ba až svévolný) lze kvalifikovat i takový postup žalované [a jejího právního předchůdce - Pozemkového fondu ČR (dále jen „Fond“)], jímž bez ospravedlnitelného důvodu ztěžovala uspokojení nároku oprávněné osoby zásadně předpokládaným postupem (tj. prostřednictvím veřejné nabídky pozemků) nesprávným ohodnocením nároku, tj. nesprávným určením ceny oprávněné osobě odňatých a nevydaných pozemků (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2016, sp. zn. 28 Cdo 155/2016), a kdy proto nebylo možno na oprávněné osobě spravedlivě požadovat další účast ve veřejných nabídkách (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. 28 Cdo 837/2017, nebo ze dne 3. 8. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1117/2015).“ Námitka žalovaného, že soud by měl posuzovat jeho postup až od okamžiku, kdy byl restituční nárok žalobce přeceněn, nemá oporu v zákoně ani v ustálené judikatuře vyšších soudů, naopak soud je povinen posuzovat danou věc v celém jejím kontextu a rozsahu a není zde žádného důvodu, aby přihlédl pouze k období poté, co žalovaný nárok žalobce přecenil, zvláště za situace, když žalovaný přistoupil k přecenění nároku až pod tíhou několika soudních rozhodnutí, která ze správného ocenění restitučního nároku žalobce vyšla. Ani sdělení žalobce ohledně budoucího postupu při uspokojování jeho zbývajících restitučního nároku pak nemůže ničeho změnit na skutečnosti, že v případě liknavého a

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Sturmová.

svévolného postupu žalovaného je uspokojování restitučního nároku prostřednictvím soudního řízení cestou oprávněnou a přípustnou. Rovněž není důvodná námitka žalovaného, že žalobce nebyl při uspokojování svého nároku dostatečně aktivní, když z provedeného dokazování jasně vyplynulo, že žalobce a původní žalobci se veřejných nabídek účastnili, nebyli však nikdy úspěšní.

33. Z úřední činnosti je přitom soudu známo, že žalovaný od roku 2006 do roku 2015 nabízel násobně více cenově srovnatelných pozemků k prodeji podle zákona č. 95/1999 Sb. než ve veřejných nabídkách dle zákona o půdě. Takto strukturovaná nabídka rozhodně nedostála požadavku vyslovenému Ústavním soudem i Nejvyšším soudem ve vztahu k žalovanému, jehož povinností je a bylo nabízet dostatečné množství vhodných náhradních pozemků oprávněným osobám a neupřednostňovat převody pozemků podle zákona č. 95/1999 Sb. (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 3767/2009), k čemuž docházelo, a kdy oprávněné osoby byly takto diskriminovány, neboť proti takovým (nezákonným a svévolným) praktikám žalovaného se neměly jak bránit a zpravidla musely trpělivě vyčkávat, až žalovaný přikročí k plnění svých zákonných povinností (srov. např. nález Ústavního soudu, sp. zn. III. ÚS 495/05, sp. zn. III. ÚS 495/02).
34. S ohledem na to, že soud shledal postup žalovaného ve vztahu k žalobci liknavým a svévolným, dokonce diskriminačním, přičemž nemá žádného důvodu odchylovat se ve smyslu § 13 občanského zákoníku od ostatních rozhodnutí obecných soudů ve věcech jiných pozemků požadovaných jako náhradní žalobcem (a příp. i původními žalobci), nebylo třeba důvodnost žaloby na uložení povinnosti uzavřít smlouvu vázat na podmínku předchozího zahrnutí těchto pozemků do veřejné nabídky (viz rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 3773/2017, sp. zn. 28 Cdo 403/2018). Nárok žalobce na převod náhradních pozemků proto soud posoudil jako důvodný.
35. K převoditelnosti náhradních pozemků
36. Dále se soud zabýval tím, zda jsou pozemky označené žalobcem v žalobě vhodné k převodu, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak je pouze u jednoho z pozemků.
37. Oba pozemky jsou ve vlastnictví České republiky ve správě žalovaného, rovněž převodu nebrání druh pozemku, jak je evidován v katastru nemovitostí.
38. Při posuzování „vhodnosti“ pozemku k převodu oprávněné osobě jako pozemku náhradního (§ 11a odst. 1 zákona o půdě) je nutno hodnotit, zda převodu nebrání zákonné výluky uvedené v ustanoveních § 11 odst. 1 zákona o půdě a § 6 zákona č. 503/2012 Sb., či zda nejde o pozemek zatížený právy třetích osob (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2011, sp. zn. 28 Cdo 1568/2011), zda jeho převod není z jiného důvodu zapovězen zákonem (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 1. 2011, sp. zn. 28 Cdo 99/2010, ve vztahu k pozemkům v zastavěném území obce, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. 28 Cdo 393/2019), zda jej lze zemědělsky obhospodařovat (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. 28 Cdo 592/2013), zda nevzniknou jiné problémy při hospodaření s takovým pozemkem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2014, sp. zn. 28 Cdo 2462/2014), případně zda nejde o pozemek zastavěný či tvořící součást areálu (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2017, sp. zn. 28 Cdo 2364/2017, a ze dne 6. 12. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4447/2017). Tato hlediska je přitom vždy nutno zkoumat se zřetelem k individuálním skutkovým okolnostem případu a předpoklady pro vydání (popřípadě pro nevydání) každého takového pozemku posuzovat zcela samostatně, byť s přihlédnutím k širším souvislostem konkrétní věci (srov. rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Sturmová.

Nejvyššího soudu ze dne 24. 5. 2017, sp. zn. 28 Cdo 5045/2015, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2007, sp. zn. 28 Cdo 220/2005). Z odkazu uvedeného v poznámce 13c) pod čarou k ustanovení § 11a odst. 12 zákona o půdě, ve znění účinném do 31. 10. 2019 (od 1. 11. 2019 se totožná právní úprava nachází v ustanovení § 11a odst. 13 zákona o půdě) lze v souladu s judikaturou dovolacího soudu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. 28 Cdo 393/2019, či ve vztahu k dřívější právní úpravě usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 1. 2011, sp. zn. 28 Cdo 99/2010) konečně dovodit, že s účinností od 1. 1. 2013 smlouvu o bezúplatném převodu pozemku, coby pozemku náhradního ve smyslu zákona o půdě, nelze bez dalšího uzavřít, jestliže na jeho převod bylo uplatněno právo podle § 7 zákona č. 503/2012 Sb. Z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2019, sp. zn. 28 Cdo 3307/2019, pak vyplývá, že v takovém případě je nutno zkoumat, zda a z jakého důvodu obec na žádosti trvá a zda žádosti ze strany státu bude, respektive bude moci být, vyhověno (k tomu srov. např. i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 3. 2020, sp. zn. 28 Cdo 72/2020).

39. Takové překážky pro vydání soud po provedení dokazování a posouzení dané věci shledal u pozemku parc. č. 1969/1 v kat. úz. Braník. Bylo zjištěno, že hlavní město Praha podalo dne 21. 11. 2013 žádost o bezúplatný převod pozemku dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 503/2012 Sb. s tím, že pozemek je v zastavěném území a je určen k realizaci zeleně, na této žádosti i nadále trvá. Tento pozemek je v zastavěném území, v bezprostřední blízkosti nádraží Praha – Braník a přilehlého parkoviště, pozemek je dokonce v blízkosti bytového domu, s nímž tvoří funkční celek. Rovněž krajský pozemkový úřad avizoval, že nemá důvod žádosti nevyhovět, očekává jen ukončení soudních sporů. Je tedy zřejmé, že žádosti hlavního města Prahy není důvod nevyhovět, toto na žádosti trvá a ponechá dané území svého účelu. Naopak v případě vydání pozemku žalobci by tomuto zůstalo pouze holé vlastnictví, neboť daný pozemek je v zastavěném území, v bezprostředním okolí jiné zástavby (autobusové nádraží, parkoviště a bytový dům) a není možné jej zemědělsky obhospodařovat. Nárok na převod nemůže být promlčen, neboť žalovaný námitku promlčení nevzněl a žalobce není účastníkem vztahu mezi danou obcí a žalovaným, námitka promlčení mu tedy nepřisluší.
40. Proto soud shledal, že pozemek parc. č. 1969/1 v kat. úz. Braník není vhodný pro převod na základě smlouvy o převodu náhradních pozemků, a to z důvodu podané žádosti obce o převod dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 503/2012 Sb
41. Co se naopak týče pozemku parc. č. 2052/1 v kat. úz. Modřany, zde soud žádnou překážku převoditelnosti neshledal. Pozemek je evidován jako trvalý travní porost, je určen pro louky a pastviny, není obklopen zástavbou a není zde tedy žádné omezení v možnostech na tomto pozemku zemědělsky hospodařit. Za jediné překážky žalovaný označil zájem spolku Zapni psa, z. s., o nájem tohoto pozemku, popř. jeho převod, a skutečnost, že pozemek je obklopen jinými pozemky a není k němu přístupová cesta. První důvod nemůže být překážkou převodu daného pozemku, neboť spolek Zapni psa, z. s., není veřejně prospěšným spolkem, dosud zájem o pozemek pouze avizoval, nepožádal o něj, žádnou veřejně prospěšnou činnost nevykonává a jeho činností je pozemek dotčen pouze tím, že s pozemkem využívaným spolkem sousedí. Tyto skutečnosti tak nenaplníují žádnou ze zákonných ani judikatorně dovozených výluk z vhodnosti, resp. převoditelnosti náhradního pozemku, neboť zde není dán žádný veřejný zájem na tom, aby daný pozemek nebyl v rámci přidělování náhradních pozemků převeden. Ani okolnost, že pozemek není napojen na přístupovou cestu a je obklopen cizími pozemky, není překážkou jeho převoditelnosti a nezakládá jeho nevhodnost. Jak konstatoval i Nejvyšší soud ČR v usnesení ze dne 4. 11. 2019, sp. zn. 28 Cdo 1275/2019, na něž žalobce zcela přílehavě odkázal, „*předestřené okolnosti* Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Sturmová.

jako je tvar a velikost zmiňovaných pozemků, jež by (...) měly vylučovat jejich zemědělské využití, nejsou těmi skutečnostmi, jež by (...) představovaly některou z překážek bránících vydání oprávněnou osobou nárokovaných pozemků (bylo-li nadto v řízení před soudy nižších stupňů prokázáno, že oba zmíněné pozemky, navzdory žalovanou tvrzeným okolnostem, zemědělsky využívány jsou). Konečně ani žalovanou zmiňovaný nedostatek napojení pozemků na veřejnou cestu pak nebrání právním dispozicím s ním (pozemek lze prodat či pronajmout, eventuálně zjednat přístup k němu právním jednáním s vlastníky či uživateli okolních pozemků) a ani tato okolnost tedy nepředstavuje žádnou další zákonem předpokládanou či judikatorně odvozenou překážku vydání pozemku oprávněné osobě jako náhradního.“ Vlastnické vztahy okolo pozemku rovněž nemohou být důvodem, pro něž žalovaný nemůže daný pozemek jako náhradní dle § 11a zákona o půdě vydat.

42. Na základě výše uvedeného tak soud dospěl k závěru, že žaloba na nahrazení projevu vůle žalovaného uzavřít se žalobcem smlouvu o převodu náhradních pozemků je důvodná, vhodný k převodu je však pouze pozemek parc. č. 2052/1 v kat. úz. Modřany. Proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. a II., co do tohoto pozemku žalobě vyhověl a co do pozemku parc. č. 1969/1 v kat. úz. Braník žalobu zamítl.
43. **Převodem náhradního pozemku parc. č. 2052/1 je pak zbývající restituční nárok žalobce ve výši 44 516,18 Kč (který byl mezi účastníky nesporný) uspokojen co do částky 6 809 Kč,** přičemž oba účastníci tuto částku, stanovenou znaleckým posudkem Ing. Zdeňka Tomička č. 10230-230-2018 ze dne 2. 5. 2018, učinili taktéž nespornou.
44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal žalobci, jenž byl v řízení zcela úspěšný (když tato skutečnost vychází ze zvláštní povahy řízení o uložení povinnosti uzavřít smlouvu o převodu pozemku, kde základem nároku je právě skutečnost, že soud shledá, že na straně žalovaného je tato povinnost, a následně již pouze za součinnosti účinností vybírá náhradní pozemek), nárok na náhradu nákladů řízení v částce 23 958 Kč. Tyto náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty 6 809 Kč (cena přičteného pozemku), a to ve výši 1 200 Kč (snížená odměna z 1 500 Kč podle § 12 odst. 4 a. t. za společné zastupování více osob) za každý z šesti úkonů právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení, za výzvu k plnění se základním skutkovým a právním rozbohem předcházející návrhu ve věci samé, za 3x písemné podání nebo návrh ve věci samé – žalobu, procesní stanovisko ze dne 11. 12. 2019 a vyjádření ze dne 25. 5. 2020, a za odvolání proti rozhodnutí o předběžném opatření a vyjádření k nim – vyjádření ze dne 28. 5. 2018) a ve výši 1 500 Kč za každý z šesti úkonů právní služby (za 3x písemné podání nebo návrh ve věci samé – vyjádření ze dne 9. 3. 2021, doplnění skutkových tvrzení ze dne 12. 4. 2021a vyjádření ze dne 15. 6. 2021, za 3x účast na jednání soudu – 2x dne 11. 3. 2021 a dne 29. 6. 2021), paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 a. t. ve výši 300 Kč za každý ze shora uvedených dvanácti úkonů právní služby a dále náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 19 800 Kč ve výši 4 158 Kč. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů za sepis žádosti o odročení ze dne 13. 5. 2019 a sepis sdělení soudu ze dne 8. 10. 2020, neboť tyto úkony neobsahovaly žádná skutková tvrzení rozhodná v dané věci.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 4. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Sturmová.

Nesplní-li žalovaný povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobce domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Praha 29. června 2021

Mgr. Alena Pavlíčková, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Sturmová.

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku I. právní moci dne 17.08.2021 a je vykonatelné dne 17.08.2021, ve výroku II. právní moci dne 17.08.2021, ve výroku III. právní moci dne 17.08.2021 a je vykonatelné dne 21.08.2021. Připojení doložky provedla Ivana Májková dne 01.09.2021.